

Czwartek, 25 lutego 2010 r.

Zielona Księga: Reforma wspólnej polityki rybołówstwa

P7_TA(2010)0039

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 lutego 2010 r. w sprawie zielonej księgi „Reforma wspólnej polityki rybołówstwa” (2009/2106 (INI))

(2010/C 348 E/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 stycznia 2002 r. w sprawie zielonej księgi Komisji dotyczącej przyszłości wspólnej polityki rybołówstwa ⁽²⁾,
- uwzględniając Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawie morza z dnia 10 grudnia 1982 r.,
- uwzględniając porozumienie Narodów Zjednoczonych w sprawie wykonania postanowień Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza z dnia 10 grudnia 1982 r. odnoszących się do ochrony międzystrefowych zasobów rybnych i zasobów rybnych masowo migrujących oraz do zarządzania nimi (porozumienie nowojorskie z dnia 4 sierpnia 1995 r.),
- uwzględniając Kodeks odpowiedzialnego rybołówstwa FAO, przyjęty w dniu 31 października 1995 r.,
- uwzględniając „Kodeks dobrej praktyki dla łowisk wędkarskich” Europejskiej Komisji Doradczej ds. Rybactwa Śródlądowego (EIFAC), przyjęty w maju 2008 r.,
- uwzględniając oświadczenie wydane na światowym szczycie na temat trwałego rozwoju, który odbył się w Johannesburgu w dniach 26 sierpnia – 4 września 2002 r.,
- uwzględniając odnowioną strategię zrównoważonego rozwoju UE w formie przyjętej przez Radę Europejską w dniach 15–16 czerwca 2006 r.,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. ustanawiającą ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego (dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej) ⁽³⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie roli WPRyb we wprowadzaniu podejścia ekosystemowego do gospodarki morskiej (COM(2008)0187) oraz swoją rezolucję z dnia 13 stycznia 2009 r. dotyczącą roli WPRyb we wprowadzaniu podejścia ekosystemowego do gospodarki morskiej ⁽⁴⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie stosowanych w rybactwie metod zarządzania opartego na prawach połowowych (COM(2007)0073) oraz swoją rezolucję z dnia 10 kwietnia 2008 r. w sprawie metod zarządzania opartego na prawach połowowych stosowanych w rybactwie ⁽⁵⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 358 z 31.12.2002, s. 59.⁽²⁾ Dz.U. C 271 E z 7.11.2002, s. 67.⁽³⁾ Dz.U. L 164 z 25.6.2008, s. 19.⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0009.⁽⁵⁾ Dz.U. C 247 E z 15.10.2009, s. 1.

Czwartek, 25 lutego 2010 r.

- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Wprowadzenie zrównoważenia w rybołówstwie UE przy pomocy podejścia opartego na maksymalnie podtrzymywalnym odłowieniu” (COM(2006)0360) oraz swoją rezolucję z dnia 6 września 2007 r. w sprawie wprowadzenia zrównoważenia w rybołówstwie UE przy pomocy podejścia opartego na maksymalnie podtrzymywanym odłowieniu ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Strategia na rzecz ograniczenia niepożądanych przyłówów i eliminacji odrzutów w rybołówstwie europejskim” (COM(2007)0136) oraz swoją rezolucję z dnia 31 stycznia 2008 r. w sprawie tej strategii ⁽²⁾,
- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 24 kwietnia 2009 r. w sprawie zarządzania WPRy: Parlament Europejski, regionalne komitety doradcze i inne podmioty ⁽³⁾ oraz z dnia 6 września 2006 r. w sprawie planu działania 2006-2008 w sprawie uproszczenia i udoskonalenia wspólnej polityki rybołówstwa ⁽⁴⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 września 2008 r. zatytułowany „Europejska strategia na rzecz badań morskich: wykorzystanie spójnych ram Europejskiej Przestrzeni Badawczej jako wsparcia dla zrównoważonego wykorzystania mórz i oceanów” (COM(2008)0534) oraz swoją rezolucję z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie badań stosowanych w dziedzinie wspólnej polityki rybackiej ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 6 lipca 2005 r. w sprawie projektu rozporządzenia Rady w sprawie Europejskiego Funduszu Rybołówstwa ⁽⁶⁾, z dnia 15 czerwca 2006 r. w sprawie rybołówstwa przybrzeżnego i problemów wspólnot rybaków zajmujących się połowami przybrzeżnymi ⁽⁷⁾, z dnia 15 grudnia 2005 r. w sprawie sieci współpracy kobiet: rybołówstwo, rolnictwo i zróżnicowanie ⁽⁸⁾ oraz z dnia 28 września 2006 r. w sprawie poprawy sytuacji ekonomicznej w sektorze rybołówstwa ⁽⁹⁾,
- uwzględniając sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 7/2007 w sprawie systemów kontroli, inspekcji i sankcji dotyczących zasad ochrony wspólnotowych zasobów rybnych, rozporządzenie Rady (WE) nr 1005/2008 z dnia 29 września 2008 r. ustanawiające wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania ⁽¹⁰⁾, rozporządzenie Rady (WE) nr 1006/2008 z dnia 29 września 2008 r. dotyczące upoważnień do prowadzenia działalności połowowej przez wspólnotowe statki rybackie poza wodami terytorialnymi Wspólnoty oraz wstępu statków państw trzecich na wody terytorialne Wspólnoty ⁽¹¹⁾, rozporządzenie Rady (WE) nr 1224/2009 z dnia 20 listopada 2009 r. ustanawiające wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa ⁽¹²⁾, a także rezolucje Parlamentu z dnia 23 lutego 2005 r. ⁽¹³⁾, 15 lutego 2007 r. ⁽¹⁴⁾, 5 czerwca 2008 r. ⁽¹⁵⁾, 10 kwietnia 2008 r. ⁽¹⁶⁾ i 22 kwietnia 2009 r. ⁽¹⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 grudnia 2007 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków produktów rybołówstwa i akwakultury ⁽¹⁸⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji rozpoczynający debatę nad stanowiskiem Wspólnoty w sprawie programu oznakowania ekologicznego dla produktów rybołówstwa (COM(2005)0275) i swoją rezolucję z dnia 7 września 2006 r. na ten sam temat ⁽¹⁹⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 187 E z 24.7.2008, s. 228.

⁽²⁾ Dz.U. C 68 E z 21.3.2009, s. 26.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0317.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 305 E z 14.12.2006, s. 155.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0065.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 157 E z 6.7.2006, s. 324.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 300 E z 9.12.2006, s. 504.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 286 E z 23.11.2006, s. 519.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 306 E z 15.12.2006, s. 417.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. L 286 z 29.10.2008, s. 1.

⁽¹¹⁾ Dz.U. L 286 z 29.10.2008, s. 33.

⁽¹²⁾ Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 1.

⁽¹³⁾ Dz.U. C 304 E z 1.12.2005, s. 258.

⁽¹⁴⁾ Dz.U. C 287 E z 29.11.2007, s. 502.

⁽¹⁵⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0245.

⁽¹⁶⁾ Dz.U. C 247 E z 15.10.2009, s. 87.

⁽¹⁷⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0255.

⁽¹⁸⁾ Dz.U. C 305 E z 18.12.2008, s. 271.

⁽¹⁹⁾ Dz.U. C 305 E z 14.12.2006, s. 233.

Czwartek, 25 lutego 2010 r.

- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) i swoją rezolucję z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie nowej roli i obowiązków Parlamentu przy wdrażaniu traktatu lizbońskiego ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoje rezolucje z dnia 12 lipca 2007 r. w sprawie przyszłej unijnej polityki morskiej: europejska wizja oceanów i mórz ⁽²⁾ oraz z dnia 2 września 2008 r. w sprawie rybołówstwa i akwakultury w kontekście zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną w Europie ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 lutego 2009 r. pt. „2050: przyszłość zaczyna się dziś – zalecenia dla przyszłej zintegrowanej polityki ochrony klimatu UE” ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając rezolucję z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie strategii UE na kopenhaską konferencję w sprawie zmian klimatu ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 grudnia 2008 r. w sprawie opracowania europejskiego planu zarządzania populacją kormoranów w celu ograniczenia coraz większych szkód wyrządzanych przez kormorany w zasobach rybnych, rybołówstwie i akwakulturze ⁽⁶⁾,
 - uwzględniając komunikaty Komisji w sprawie zintegrowanej polityki morskiej, zwłaszcza komunikaty zatytułowane: „Wytoczne dotyczące zintegrowanego podejścia do polityki morskiej: W kierunku najlepszych praktyk w zakresie zintegrowanej gospodarki morskiej i konsultacji z zainteresowanymi stronami” (COM(2008)0395), „Mapa drogowa na rzecz planowania przestrzennego obszarów morskich: Opracowanie wspólnych zasad w UE” (COM(2008)0791) i „Rozwój międzynarodowego wymiaru zintegrowanej polityki morskiej Unii Europejskiej” (COM(2009)0536), a także ostatnie sprawozdanie z postępu prac w dziedzinie zintegrowanej polityki morskiej UE (COM(2009)0540),
 - uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Budowa zrównoważonej przyszłości dla akwakultury – Nowy impuls dla strategii zrównoważonego rozwoju europejskiej akwakultury” (COM(2009)0162),
 - uwzględniając zieloną księgę Komisji zatytułowaną „Reforma wspólnej polityki rybołówstwa” (COM(2009)0163),
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rybołówstwa (A7-0014/2010),
- A. mając na uwadze podstawową konieczność, jaką jest zachowanie zasobów rybnych, jeżeli sektor rybołówstwa ma być w stanie zaopatrywać ludność w produkty rybołówstwa oraz zapewniać prawidłowy bilans żywnościowy zarówno w poszczególnych państwach członkowskich, jak i w całej Unii Europejskiej, a także jego istotny wkład w dobrobyt społeczno-gospodarczy społeczności zamieszkujących wybrzeża, rozwój lokalny, zatrudnienie, utrzymywanie lub tworzenie działalności gospodarczej na wszystkich poziomach sektora rybnego, zaopatrzenie w świeże ryby oraz utrzymywanie lokalnych tradycji kulturowych,
- B. mając na uwadze, że Konwencja Narodów Zjednoczonych o prawie morza z 1982 r. powinna być stosowana konsekwentnie jako podstawa funkcjonowania wspólnej polityki rybołówstwa (WPRyb), zwłaszcza jeśli chodzi o jej przepisy dotyczące międzynarodowego zarządzania sektorem rybołówstwa,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0373.

⁽²⁾ Dz.U. C 175 E z 10.7.2008, s. 531.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0382.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0042.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2009)0089.

⁽⁶⁾ 2Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0583.

Czwartek, 25 lutego 2010 r.

- C. reforma WPRyb musi uwzględniać politykę ochrony środowiska UE, określoną w traktatach, a także w Deklaracji z Bali z grudnia 2007 r.,
- D. mając na uwadze, że Unia Europejska (UE) jest podmiotem prawa międzynarodowego, którego celem – zgodnie z przepisami jej traktatów i zasad funkcjonowania – jest zagwarantowanie gospodarczego, społecznego i politycznego powiązania poszczególnych dziedzin swojej polityki, w tym WPRyb,
- E. mając na uwadze, że zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 2371/2002 podstawowym celem WPRyb jest zapewnienie trwałego rozwoju oraz gospodarczej i społecznej żywotności sektora rybackiego, a także dobrego stanu biologicznego żywych zasobów morskich, co stanowi konieczny warunek dla prowadzenia działalności dziś oraz w przyszłości,
- F. mając na uwadze, że WPRyb nie zdołała osiągnąć swego podstawowego celu i pokazała, że odgórna, scentralizowana polityka nie przynosi rezultatów,
- G. mając na uwadze zróżnicowanie mórz w Europie oraz szczególnie charakter floty i połowów prowadzonych na tych morzach,
- H. mając na uwadze, że w swojej rezolucji z dnia 3 listopada 1976 r., a zwłaszcza w załączniku VII do niej, Rada przewidziała podjęcie działań w celu zaspokojenia konkretnych potrzeb regionów, których mieszkańcy są szczególnie zależni od rybołówstwa i powiązanej z nim działalności,
- I. mając na uwadze, że zgodnie z art. 1 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 WPRyb obejmuje ochronę żywych zasobów wodnych i zasobów akwakultury, gospodarowanie nimi i ich eksploatację, a także przetwarzanie produktów rybołówstwa i akwakultury i obrót nimi, jeżeli tego rodzaju działalność jest prowadzona na terytorium państw członkowskich lub na wodach Wspólnoty lub przez statki rybackie Wspólnoty lub – bez uszczerbku dla głównej odpowiedzialności państwa bandery – przez obywateli państw członkowskich,
- J. mając na uwadze, że 88 % zasobów wspólnotowych poławia się przekraczając maksymalny podtrzymały połów, a 30 % tych zasobów znajduje się poza bezpieczną granicą biologiczną, co ma poważne konsekwencje dla żywotności sektora,
- K. mając na uwadze, że wdrażanie WPRyb ma bezpośrednie związki z równie szerokimi dziedzinami jak ochrona środowiska, zmiany klimatu, bezpieczeństwo, zdrowie publiczne, ochrona konsumentów, rozwój regionalny, handel wewnętrzny i międzynarodowy, stosunki z krajami trzecimi i współpraca na rzecz rozwoju, w związku z czym konieczne jest zagwarantowanie właściwej i starannej harmonizacji wszystkich tych dziedzin przy pełnym poszanowaniu zasady pomocniczości,
- L. mając na uwadze, że zgodnie z dyrektywą 2008/56/WE państwa członkowskie powinny podjąć niezbędne kroki, aby najpóźniej do 2020 r. osiągnąć lub utrzymać dobry stan środowiska na wodach morskich Unii Europejskiej, co będzie wymagało uregulowania działalności połowowej prowadzonej w ramach WPRyb,
- M. mając na uwadze wyraźne nierówności pomiędzy poziomem dochodów osób żyjących z rybołówstwa a poziomem dochodów innych grup ludności; mając na uwadze potrzebę zagwarantowania tym pierwszym godnego poziomu życia w szczególności poprzez podniesienie indywidualnych dochodów,
- N. F. mając na uwadze, że obecna sytuacja geopolityczna, gospodarcza i społeczna oraz definicja strategicznego planu działań na rzecz ochrony i trwałego rozwoju mórz i oceanów w Europie i na świecie (zintegrowana polityka morska) uzasadnia nasze zaangażowanie na rzecz ekologicznej i zrównoważonej pod względem społeczno-gospodarczym WPRyb, w odniesieniu do której na mocy traktatu lizbońskiego następuje poszerzenie uprawnień decyzyjnych Parlamentu,
- O. mając na uwadze, że rybołówstwo jest jedną z najważniejszych dziedzin, w których wykorzystuje się morze i jego zasoby, tak więc powinno być uważane za istotny element zarządzania zintegrowaną polityką morską,

Czwartek, 25 lutego 2010 r.

- P. mając na uwadze, że Międzyrządowy Zespół ds. Zmian Klimatu (IPCC), w skład którego wchodzi badacze z całego świata, ocenił wpływ zmian klimatu i doszedł do wniosku, że wielu ekosystemom może zagrażać niespotykany dotąd układ czynników i zaburzeń związanych ze zmianami klimatu,
- Q. mając na uwadze, że prawo pierwotne UE, a od niedawna również TFUE uznają utrudnione warunki występujące w najbardziej oddalonych regionach, które to warunki – ze względu na swój stały i wszechobecny charakter oraz łączne występowanie – odróżniają te regiony od pozostałych regionów Unii dotkniętych niekorzystną sytuacją geograficzną lub problemami demograficznymi,
- R. mając na uwadze, że jeśli WPRyb ma być skuteczna, to należy zmienić jej strukturę, by umożliwić wielodyscyplinarny udział wszystkich grup pośrednio lub bezpośrednio związanych z sektorem, zwłaszcza rybaków zawodowych i rekreacyjnych, wytwórców produktów z dziedziny akwakultury, przetwórców, detalistów, armatorów, przedstawicieli tych grup, społeczeństwa obywatelskiego (w tym organizacji pozarządowych działających na rzecz ochrony środowiska i rozwoju) środowisk naukowych i instytucji,
- S. mając na uwadze, że ta nowa reforma WPRyb powinna już przybliżyć politykę rybołówstwa do zasad jednolitego rynku,
- T. mając na uwadze, że pomimo pewnych postępów poczynionych w wyniku przeglądu WPRyb z 2002 r. utrzymują się poważne problemy wynikające z nadmiernie rozbudowanej floty i z niedostatku zasobów rybnych, w ostatnich latach nawet się nasiliły, a ich skala różni się w poszczególnych regionach, co niekorzystnie wpłynęło na gatunki niebędące celem połowów i środowisko morskie w ogóle i spowodowało zły stan ekosystemów,
- U. mając na uwadze, że nie należy postrzegać nadmiernie rozbudowanej floty i niedostatku zasobów rybnych jako endemicznych czy powszechnych problemów, biorąc pod uwagę ogromne zróżnicowanie flot i łowisk, a także mając na uwadze, że rozwiązania tych problemów należy opracowywać i wdrażać tak, aby uwzględnić znaczne różnice regionalne w całej UE,
- V. mając na uwadze, że nasze morza mogą być siedliskiem większej ilości ryb niż obecnie i mając na uwadze, że gdyby umożliwiono odnowę zasobów, można by ustalić limity pozwalające na połowy znacznie większych ilości ryb przy jednoczesnym zachowaniu zrównoważonego rozwoju,
- W. mając na uwadze, że odsetek odrzutów jest niedopuszczalnie wysoki i według rybaków w ekstremalnych przypadkach sięga 80 % połowów,
- X. mając na uwadze, że polityka ochrony i gospodarowania zasobami była jedną z największych porażek WPRyb, że jej nie zmieniano ani nie aktualizowano od jej powstania oraz że w związku z tym konieczne jest skupienie się na zaplanowaniu nowego modelu ochrony i gospodarowania zasobami,
- Y. mając na uwadze, że Unia Europejska, na mocy zobowiązań podjętych na forach międzynarodowych, wyznaczyła jako cele swej polityki rybołówstwa zarządzanie oparte na maksymalnie zrównoważonym odłowieniu (MSY), zasadzie ostrożności i podejściu ekosystemowym,
- Z. mając na uwadze, że utrzymanie nowoczesnych, konkurencyjnych, przyjaznych dla środowiska i bezpiecznych flot połowowych można pogodzić z ograniczeniem zdolności połowowej, ograniczeniem przeprowadzonym już przez niektóre państwa członkowskie w oparciu o wiarygodne badania naukowe w celu lepszego dostosowania floty do dostępności zasobów; mając również na uwadze, że zainteresowane strony zawsze opowiadały się za środkami, które nie doprowadzą do zastoju sektora, lecz będą stopniowo wywierać na niego pozytywny wpływ, takimi jak zwiększenie biomasy ryb, zredukowanie liczby dni połowowych, ustanowienie stref biologicznej ochrony, zmodernizowanie rybołówstwa łodziowego,

Czwartek, 25 lutego 2010 r.

- AA. mając na uwadze, że rybołówstwo jest jedną z najbardziej dotkniętych gałęzi gospodarki w wyniku uszczuplenia zasobów rybnych spowodowanego złym stanem ekosystemów morskich; mając również na uwadze, że przyszły zrównoważony rozwój rybołówstwa zależeć będzie od umiejętności odwrócenia tej tendencji poprzez przywrócenie dobrego stanu i równowagi ekosystemu morskiego; mając na uwadze, że sam sektor musi zatem być obecny w wysiłkach zmierzających do przywrócenia równowagi, która pozwoli na zrównoważony rozwój w przyszłości i zagwarantuje większą żywotność sektora w perspektywie średnio- i długoterminowej,
- AB. mając na uwadze, że rybołówstwo jest źródłem utrzymania wielu społeczności przybrzeżnych, które zajmują się tą działalnością od pokoleń, przyczyniając się ponadto w ten sposób do tworzenia dziedzictwa kulturowego UE, a także mając na uwadze, że politykę rybołówstwa należy prowadzić w taki sposób, by chronić źródło utrzymania we wszystkich tradycyjnych regionach rybackich Europy, przestrzegając praw historycznych,
- AC. mając na uwadze, że prawa historyczne były poprzednio chronione przez zasadę względnej stabilności i – niezależnie od kształtu przyszłych systemów zarządzania – korzyści dla społeczności przybrzeżnych płynące ze względnej stabilności muszą pozostać w obrębie tych społeczności,
- AD. mając na uwadze, że flota połowowa działająca na małą skalę i obszary wysoce uzależnione od rybołówstwa wymagają odrębnego traktowania i większego wsparcia społeczno-gospodarczego w ramach nowej wspólnej polityki rybołówstwa,
- AE. mając na uwadze, że kobiety, pomimo niskiego poziomu uczestnictwa w podsektorze połowowym, stanowią istotną grupę ze względu na podstawową rolę, którą odgrywają w dziedzinach bezpośrednio związanych z WPRyb, takich jak akwakultura, przetwarzanie, wprowadzanie na rynek, badania naukowe, zarządzanie, szkolenia oraz bezpieczeństwo na morzu,
- AF. mając na uwadze, że, podobnie jak w sektorze rolnym, także w sektorze rybołówstwa kobiety padają ofiarą nierówności w dziedzinie płac (zdarza się także, że w ogóle nie dostają wynagrodzenia), cieszą się mniejszymi przywilejami socjalnymi, a ponadto, w niektórych przypadkach, utrudnia im się pełne uczestnictwo w organach zarządzających niektórych wspólnot i stowarzyszeń,
- AG. mając na uwadze, że produkty rybołówstwa i akwakultury stanowią ważne i coraz częściej wykorzystywane źródło wartościowego białka i zdrowych tłuszczów niezbędnych dla zaspokojenia potrzeb żywieniowych UE,
- AH. mając na uwadze, że flota wspólnotowa i sektor rybołówstwa UE są źródłem dobrej jakościowo żywności, a przy tym odgrywają zasadniczą rolę w odniesieniu do zatrudnienia, spójności społecznej i dynamizmu w przybrzeżnych, oddalonych i najbardziej oddalonych regionach UE,
- AI. mając na uwadze, że wprowadzanie na rynek produktów rybołówstwa, opatrzonych akredytowaną certyfikacją w dziedzinie żywności począwszy od połowu, poprzez proces tuczu lub przetwarzania (w zależności od gałęzi przemysłu), aż do obrotu nimi, musi opierać się na kryteriach równowagi ekologicznej oraz przyczynić się do zwiększenia świadomości zarówno producentów, jak i konsumentów na temat zrównoważonego rybołówstwa,
- AJ. mając na uwadze, że Komisja Europejska powinna wziąć pod uwagę wytyczne Komitetu Rybołówstwa FAO opracowane w maju 2005 r., dotyczące ekologicznego oznakowania produktów rybołówstwa i akwakultury,
- AK. mając na uwadze, że wspieranie trwałego rozwoju danego regionu powinno podkreślić znaczenie współdziałania między naturalnymi i ludzkimi elementami środowiskowymi, a także promować wysoką jakość życia społeczności zamieszkujących tereny nadbrzeżne; mając na uwadze, że polityka rybołówstwa musi wychodzić z założenia, że istnieje współzależność między dobrobytem tych społeczności i równowagą ekosystemów, której są integralną częścią,

Czwartek, 25 lutego 2010 r.

- AL. mając na uwadze, że floty działające na małą skalę i o charakterze handlowym i przemysłowym posiadają cechy i problemy bardzo odmienne, których nie można dopasować do jednolitego dla wszystkich modelu i które w związku z tym wymagają odrębnego potraktowania,
- AM. mając na uwadze, że powszechnie przyjmuje się obecnie, iż istnieje pewna liczba narzędzi pozwalających na inne podejście do zarządzania połowami, które mogą być pożytecznym uzupełnieniem obecnych systemów i odgrywać istotną rolę we wspólnotowym zarządzaniu sektorem,
- AN. mając na uwadze, że niektóre państwa członkowskie wprowadziły już własne systemy, takie jak systemy kredytów przeznaczonych na ochronę, mające na celu wspieranie pozytywnych innowacji w przemyśle, a także mając na uwadze, że można dostosować tego typu działania podejmowane na szczeblu państwa członkowskiego w celu uwzględnienia uwarunkowań lokalnych we współpracy z zainteresowanymi stronami,
- AO. mając na uwadze, że należy szczegółowo rozważyć modele zarządzania połowami, biorąc pod uwagę odmienne realia ekonomiczne, społeczne oraz okoliczności połowów w różnych państwach członkowskich, nie zapominając o roli pomocniczości ukierunkowanej na zrównoważone ogólne zarządzanie zasobami i na sprzyjanie proporcjonalnemu dostępowi różnych flot,
- AP. mając na uwadze, że działalność sektora rybołówstwa koncentruje się przede wszystkim w regionach słabych gospodarczo, które w większości objęte są Celem 1, oraz że sytuacja kryzysowa w sektorze ma poważny wpływ na poziom spójności gospodarczej i społecznej w tych regionach,
- AQ. mając na uwadze, że powszechnie dostrzega się znaczenie rezerwatów morskich wyłączonych z połowów, które stanowią jeden ze skutecznych sposobów ochrony ekosystemów morskich i zagwarantowania korzyści gospodarce rybnej, o ile utworzenie i ochrona tych rezerwatów spełniają szereg minimalnych standardów,
- AR. mając na uwadze, że należy położyć jak akcent na strategiczne znaczenie akwakultury i jej rozwoju na szczeblu wspólnotowym, zarówno ze względów społeczno-gospodarczych i ekologicznych, jak i z punktu widzenia bezpieczeństwa żywnościowego; mając jednak na uwadze, że przemysł musi zapobiegać szkodzeniu lokalnemu środowisku morskemu lub wyczerpaniu dzikich zasobów, zwłaszcza małych gatunków pelagicznych, poławianych jako pokarm dla wielu gatunków w akwakulturze,
- AS. mając na uwadze, że połów skorupiaków stanowi integralną część sektora i ma ogromne znaczenie na niektórych obszarach przybrzeżnych, że ręczne zbieranie skorupiaków wykonywane jest głównie przez kobiety; mając na uwadze, że powinno ono zostać w pełni włączone do zakresu nowej wspólnej polityki rybołówstwa,
- AT. mając na uwadze, że w polityce współpracy na rzecz rozwoju z krajami trzecimi UE będzie musiała skoordynować politykę rozwoju i WPRyb i przeznaczyć na sektor rybołówstwa więcej zasobów ludzkich, technicznych i budżetowych,
- AU. mając na uwadze, że regionalne organizacje zarządzania rybołówstwem powinny odgrywać zasadniczą i coraz większą rolę, przyczyniając się do zrównoważenia w korzystaniu z zasobów rybołówstwa i ich eksploatacji na wodach Wspólnoty i na wodach międzynarodowych, chociaż w kilku ostatnich przeglądach działalności tych organizacji stwierdzono poważne uchybienia, w związku z czym Zgromadzenie Ogólne ONZ wezwało do podjęcia pilnych środków w celu poprawy ich funkcjonowania,
- AV. mając na uwadze, że regionalne organizacje zarządzania powinny odgrywać zasadniczą i istotną rolę w korzystaniu z łowisk i ich zrównoważonej eksploatacji na wodach Wspólnoty, umożliwiając podejmowanie decyzji dotyczących zarządzania na bardziej odpowiednim szczeblu przy udziale zainteresowanych stron,
- AW. mając na uwadze, że polityka zagraniczna prowadzona w ramach wspólnej polityki rybołówstwa ma kluczowe znaczenie dla zagwarantowania zaopatrzenia tej branży i konsumentów, ponieważ ponad jedna trzecia wspólnotowej produkcji pochodzi z łowisk międzynarodowych i z łowisk należących do WSE krajów trzecich,

Czwartek, 25 lutego 2010 r.

- AX. mając na uwadze, że nielegalne, nieraportowane i nieuregulowane (NNN) połowy to jedno z poważniejszych zagrożeń dla zrównoważonej eksploatacji żywych zasobów wodnych, zagrażające założeniom WPRyb i międzynarodowym wysiłkom na rzecz wspierania lepszego gospodarowania zasobami oceanicznymi; mając również na uwadze, że rozporządzenie Rady (WE) nr 1224/2009 z dnia 20 listopada 2009 r. ustanawiające wspólnotowy system kontroli, które wkrótce wejdzie w życie, ma na celu dalsze wspieranie kontroli i koordynacji,
- AY. mając na uwadze, że 60 % ryb spożywanych w Unii Europejskiej pochodzi spoza wód UE, a odsetek ten jest tak wysoki częściowo dlatego, że WPRyb nie zdołała utrzymać poziomu zasobów rybnych, koniecznego do zaspokojenia zapotrzebowania obywateli UE,
- AZ. mając na uwadze, że Komisja dopuściła już do obrotu na rynku Wspólnoty produkty niespełniające minimalnych rozmiarów określonych w UE, szczególnie z uwagi na brak wdrożenia zasad wprowadzania do obrotu mrożonek,
- BA. mając na uwadze, że duża liczba miejsc pracy w sektorze połowów obsadzona jest obecnie siłą roboczą pochodzącą z krajów trzecich, z uwagi na to, że zatrudnienie w tej branży jest coraz mniej atrakcyjne dla młodzieży pochodzącej ze Wspólnoty,
- BB. mając na uwadze, że gwałtowny spadek cen większości gatunków ryb w ostatnich latach bardzo negatywnie wpłynął na dochody producentów, którzy jednocześnie zaobserwowali wzrost kosztów produkcji, których nie mogą przenosić na ceny pierwszej sprzedaży,
- BC. mając na uwadze, że zmiana struktur rynku produktów rybołówstwa i oddalenie się od zadowalającej równowagi między producentami i kupującymi doprowadziły do sytuacji, którą można uznać za coraz większą dozę racji raczej za oligopol zdominowany przez tych ostatnich, spowodowany połączeniem sieci dystrybucji i skupu,
- BD. mając na uwadze, że działalność eksportowa krajów trzecich stwarza poważne problemy dla konkurencyjności sektora wspólnotowego, gdyż nie przestrzega norm i systemów kontroli stosowanych w przypadku producentów i konsumentów wspólnotowych, które powodują wzrost kosztów produkcji dokonywanej przez producentów wspólnotowych,
- BE. mając na uwadze, że ta sytuacja spadających cen wbrew pozorom nie przynosi długofalowych korzyści również konsumentom,

Kwestie ogólne

1. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji polegającą na przedłożeniu omawianej zielonej księgi, inicjatywę umożliwiającą rozpoczęcie procedury konsultacji oraz szerokiej dyskusji na temat ograniczeń i wyzwań stojących przed obecną WPRyb i wymagających jej pilnej i daleko idącej reformy, oraz wzywa do uwzględnienia opinii zainteresowanych stron;
2. jest zdania, że obecna reforma jest kluczowa dla przyszłości europejskiego sektora rybołówstwa, i uważa, że jeżeli nie uda się przyjąć i wdrożyć radykalnej reformy, skutkiem może być brak ryb i upadek sektora rybołówstwa do czasu następnej reformy;
3. zgadza się ze stwierdzeniem zawartym w zielonej księdze, że zrównoważony rozwój gospodarczy i społeczny wymaga produktywnych zasobów rybnych i działających ekosystemów morskich, a zrównoważony ekologicznie rozwój jest podstawowym warunkiem wstępnym ekonomicznej i społecznej przyszłości europejskiego rybołówstwa;
4. z zadowoleniem przyjmuje również główne zasady ustanowione przez Komisję z myślą o skutecznej i pomyślnej reformie WPRyb, zwłaszcza potrzebę podnoszenia poczucia odpowiedzialności w sektorze poprzez ustanowienie warunków sprzyjających dobrym praktykom połowowym, uregulowania i wprowadzenia długoterminowych modeli zarządzania połowami w celu stworzenia dodatkowych narzędzi w odniesieniu do tradycyjnego jednolitego systemu opartego na całkowitych dopuszczalnych połowach i na kwotach połowowych oraz w celu rozwiązania problemu nadmiernej zdolności połowowej floty;

Czwartek, 25 lutego 2010 r.

5. z zadowoleniem przyjmuje przedłożoną przez Komisję analizę pięciu słabych punktów dotychczasowej polityki rybołówstwa i podziela pogląd, że reforma musi objąć w szczególności 5 aspektów, a mianowicie: głęboko zakorzeniony problem nadmiernej zdolności połowowej floty; nieprecyzyjnie określone cele polityki, których skutkiem są niedostatecznie ukierunkowane decyzje i proces wdrażania; system decyzyjny sprzyjający krótkoterminowej perspektywie; ramy polityki, które nie nakładają w wystarczającym stopniu odpowiedzialności na sektor; brak woli politycznej, aby zapewnić przestrzeganie przepisów, a przy tym rzadkie ich przestrzeganie przez sektor;
6. z zadowoleniem przyjmuje uznanie potrzeby stosowania uproszczonych ram w celu zagwarantowania, że działania, które mają zostać podjęte, spowodują uzyskanie optymalnych rezultatów i w związku z tym podkreśla, jak istotne jest zwiększenie wysiłków czynionych w tym celu;
7. przypomina, że głównym celem wspólnej polityki rybołówstwa powinno być zagwarantowanie pomyślnej przyszłości rybołówstwa, zarówno zasobów rybnych jak i rybaków, odbudowa stanu ławic i przywrócenie rentowności sektora;
8. ponownie stwierdza, że WPRyb musi zapewniać zrównoważone rybołówstwo w perspektywie długoterminowej, jeżeli sektor ten ma przyczynić się do zachowania rentowności społeczno-gospodarczej społeczności przybrzeżnych, zapewniając zaopatrzenie ludności w ryby, samowystarczalność i bezpieczeństwo żywnościowe oraz poprawiając warunki życia rybaków, a przez to zapewniając trwałą rozwój obszarów przybrzeżnych najbardziej uzależnionych od rybołówstwa;
9. jest zdania, że należy tak prowadzić gospodarkę rybną, aby zminimalizować wpływ działalności połowowej na gatunki towarzyszące i zależne, a przed podjęciem poważnych decyzji należy przeprowadzić ocenę oddziaływania na środowisko, tak jak ma to miejsce w większości pozostałych sektorów;
10. podkreśla, że obecna WPRyb należy do najbardziej zintegrowanych dziedzin polityki Wspólnoty i daje Wspólnocie szerokie uprawnienia w zakresie gospodarowania zasobami morskimi, oraz wzywa do większego zaangażowania zainteresowanych stron;
11. podkreśla, że chociaż WPRyb została w znacznym stopniu zreformowana w 2002 r., to obecnie, 27 lat po jej ustanowieniu, stoi ona wobec poważnych problemów, których główne elementy to przełowienie, nadmiernie rozbudowana flota wymagająca jasnego zdefiniowania, brak wydajności energetycznej i marnotrawstwo energii, brak wiarygodnych badań dotyczących zasobów rybnych, spowolnienie gospodarcze i społeczne, które obecnie dotyka sektor, globalizacja połowów i rynku akwakultury, konsekwencje zmian klimatu oraz stopniowe uszczuplanie zasobów spowodowane złym stanem ekosystemów morskich;
12. uważa, że każda strategia polityczna w zakresie rybołówstwa powinna uwzględniać wiele aspektów – społecznych, środowiskowych i gospodarczych – wymagających zintegrowanego i zrównoważonego podejścia, które nie dają się pogodzić z wizją hierarchizującą te aspekty według z góry określonych priorytetów;
13. podkreśla, że zagwarantowanie rentowności rybołówstwa, które jest strategicznym sektorem, oraz społeczności rybackich oraz utrzymanie trwałości ekosystemów morskich nie stanowią celów niemożliwych do pogodzenia;
14. uważa, że nie należy postrzegać przełowienia, nadmiernie rozbudowanej floty, przeinwestowania i marnotrawstwa jako endemicznych czy powszechnych problemów, ale raczej traktować je jako problemy specyficzne dla poszczególnych flot i łowisk, które należy rozwiązywać, uwzględniając tę specyfikę;
15. zauważa, że w poprzednich kadencjach Parlament zwracał uwagę na fakt, iż przepisy WPRyb nie są przestrzegane w wystarczającej mierze przez dostateczną liczbę podmiotów, i niejednokrotnie wzywał wszystkie państwa członkowskie do zaostrzenia kontroli, ujednoczenia kryteriów inspekcji i sankcji, systemów sprawozdawczości połowowej, zapewnienia przejrzystości wyników inspekcji oraz udoskonalenia wspólnotowych systemów inspekcji, aby stworzyć kulturę przestrzegania zasad zgodności poprzez zaangażowanie głównych podmiotów w sektorze i zwiększenie ich odpowiedzialności;

Czwartek, 25 lutego 2010 r.

16. stwierdza, że nowe rozporządzenie w sprawie kontroli zawiera szereg środków, których efekt i stosunek kosztów do korzyści w ramach reformy WPRyb należy poddać krytycznej ocenie;
17. podkreśla, że wiele problemów, z którymi boryka się WPRyb, wynika z niewdrożenia zasad dobrego zarządzania;
18. podkreśla, że w wyniku wejścia w życie traktatu z Lizbony Parlament nie jest w dziedzinie rybołówstwa tylko organem konsultacyjnym, ale współprawodawcą dzielącym uprawnienia decyzyjne z Radą z wyjątkiem ustalania całkowitych dopuszczalnych połowów oraz kwot;
19. zaznacza, że regionalne organizacje zarządzania rybołówstwem i umowy o partnerstwie w sprawie połowów odgrywają zasadniczą rolę w zarządzaniu i stosowaniu dobrych praktyk połowowych na podlegających im zgodnie z uprawnieniami i zakresem stosowania obszarach a UE powinna promować jak najwyższe standardy ochrony zasobów połowowych i zarządzania nimi;
20. uważa, że organy zarządzania regionalnego w obrębie wód UE, w tym państwa członkowskie i odnośne zainteresowane strony, powinny odgrywać kluczową rolę w zarządzaniu i stosowaniu dobrych praktyk połowowych w obrębie odpowiednich jurysdykcji UE;
21. podkreśla, że proces reformy WPRyb powinien zakończyć się na początku 2011 r., by został należycie uwzględniony w debacie na temat kolejnych ram finansowych UE i by zapewnić pełne wdrożenie WPRyb;
22. podkreśla, że należy uwzględnić wiedzę naukową na temat ekosystemów morskich oraz badania techniczne w celu zminimalizowania negatywnego wpływu na te ekosystemy oraz że należy ustanowić i stale aktualizować politykę ochrony i trwałego gospodarowania zasobami połowowymi przy zaangażowaniu i udziale badaczy z sektora spółdzielczego w roli obserwatorów oraz stałych przedstawicieli regionalnych komitetów doradczych; podkreśla ponadto, że wszelki brak dokładnych danych naukowych na temat zasobów i ekosystemów morskich nie powinien być przeszkodą dla przyjęcia zasady ostrożności na mocy nowej wspólnej polityki rybołówstwa;
23. podkreśla, że chociaż niektóre procedury zmiany modeli zarządzania połowami są złożone, a w procesie tym mogą występować trudności, zwłaszcza natury prawnej, to jednak są one do pokonania, co wykazało pomyślne stosowanie w innych częściach świata innych modeli zarządzania, wzywa Komisję do uważnego przeanalizowania możliwości wprowadzenia nowych modeli zarządzania w celu uzupełnienia istniejących modeli zarządzania połowami;
24. zwraca uwagę, że pomimo podjęcia środków na rzecz wycofywania statków z eksploatacji nadmierna zdolność połowowa floty nadal stanowi poważny problem, a niektóre sekcje europejskiej floty, zwłaszcza działającej na małą skalę, nadal nie zostały w wystarczającej mierze odnowione i wciąż występują w nich statki przestarzałe lub bardzo stare, wymagające modernizacji lub zastąpienia w celu podniesienia bezpieczeństwa na pokładzie i zmniejszenia wpływu środowiskowego bez podnoszenia zdolności połowowych;
25. podkreśla znaczenie stowarzyszeń, organizacji producenckich i stowarzyszeń sektorowych dla właściwego funkcjonowania i rozwoju sektora;
26. podkreśla, że sukces akwakultury będzie zależał od przyjaznego dla przedsiębiorczości środowiska na szczeblu krajowym i lokalnym oraz że państwa członkowskie i władze regionalne powinny dysponować odpowiednimi ramami wspólnotowymi służącymi harmonijnemu rozwojowi sektora i wykorzystaniu całego jego potencjału do tworzenia bogactwa i miejsc pracy, który daje pierwszeństwo przedsiębiorcom i rybakom, których działalność podupada;

Czwartek, 25 lutego 2010 r.

27. podkreśla, że wzrost liczby mieszkańców Unii Europejskiej i przyszłe rozszerzenia UE, a także czynniki wynikające ze zmian klimatu mogą mieć istotny wpływ na obecną strukturę rybołówstwa i hodowli ryb;
28. z zaskoczeniem odnotowuje, iż w zielonej księdze pominięto kluczową rolę portów rybackich w sektorze rybołówstwa, biorąc pod uwagę ich znaczenie dla wyładunku, przechowywania i dystrybucji ryb; w związku z tym wzywa Komisję do podkreślenia roli portów w sektorze rybołówstwa z uwagi na zmiany, jakie wywołały potrzebę modernizacji infrastruktury; ponadto jest zdania, że europejskie porty rybackie będą mogły w przyszłości przyczynić się do opracowania i wdrożenia systemów certyfikacji oraz do lepszej identyfikowalności połowów;
29. podkreśla, że pełna integracja kobiet w działalność tego sektora, na równych prawach i warunkach z mężczyznami, jest podstawowym celem, który powinien znaleźć odzwierciedlenie we wszystkich projektowanych strategiach politycznych i działaniach podejmowanych w tym sektorze;
30. ponownie zauważa, że rybołówstwo to działalność o zasadniczym znaczeniu nie tylko z punktu widzenia żywnościowego, ale również ze względów społecznych, wypoczynkowych i kulturowych, oraz że w wielu przybrzeżnych regionach Europy stanowi ono główne – a w niektórych przypadkach jedyne – źródło utrzymania wielu rodzin pośrednio lub bezpośrednio od niego zależnych, a wraz z innymi rodzajami działalności nadmorskiej pomaga ono jednocześnie ożywić wybrzeża i powiązać w jedną całość ich siatkę społeczno-gospodarczą;
31. uważa za konieczne docenienie i uszanowanie roli kobiety w rybołówstwie i trwałym rozwoju stref połowowych; zachęca państwa członkowskie do wprowadzenia koniecznych środków, aby zapewnić, że małżonkowie współpracujący korzystają z przynajmniej takiego samego poziomu ochrony jak osoby prowadzące działalność na własny rachunek oraz zgodnie z warunkami mającymi zastosowanie do osób prowadzących działalność na własny rachunek, w tym w zakresie dostępu do zawodu i prawa do prowadzenia połowów; zwraca się do Komisji i państw członkowskich, aby współpracowały w celu zapewnienia promowania i uwzględniania zasady równości szans na poszczególnych etapach wdrażania Europejskiego Funduszu Rybackiego, a mianowicie na etapie jego opracowywania, wdrażania, monitorowania i oceny, zgodnie z art. 11 rozporządzenia (WE) nr 1198/2006;
32. wzywa Komisję do zagwarantowania, aby najbardziej poszkodowane grupy sektora rybołówstwa, zwłaszcza pracujące kobiety, rybaczkę i poławiaczkę skorupiaków, nie były dyskryminowane przy przyznawaniu praw dostępu do zasobów, wspierając ich udział w regionalnych komitetach doradczych;
33. utrzymuje, że przyszłe dodatkowe środki finansowe powinny uwzględniać cele nowej WPRyb; uważa w związku z tym, że zasoby finansowe, które zostaną wynegocjowane w ramach nowej wieloletniej perspektywy finansowej na lata 2014-2020, powinny obejmować większe środki finansowe na WPRyb, które umożliwią stworzenie warunków finansowych niezbędnych dla całościowego wdrożenia i praktycznego opracowania przyjętych wytycznych dotyczących tej reformy; podkreśla, że wspólna polityka rybołówstwa zakłada sprawiedliwe finansowanie wspólnotowe, aby zapewnić eksploatację zasobów morskich zrównoważoną z gospodarczego, środowiskowego i społecznego punktu widzenia; sprzeciwia się jakiegokolwiek próbie przesunięcia kosztów WPRyb na szczebel krajowy;
34. uważa, że kolejne ograniczenia wspólnotowej pomocy dla sektora, przewidziane w obecnych wieloletnich ramach finansowych na lata 2007-2013, a w szczególności zmniejszenie środków przeznaczonych na Europejski Fundusz Rybołówstwa i wspólną organizację rynku, są jednym z czynników przyczyniających się do pogorszenia sytuacji w sektorze;
35. nalega, aby utrzymać zasadę zbieżności przy przydzielaniu środków z funduszy strukturalnych i funduszy spójności, w tym EFR, przestrzegając zasady solidarności i spójności gospodarczo-społecznej;
36. twierdzi, że należy ustanowić okres przejściowy, aby należycie zharmonizować reformę WPRyb z aktualnymi ramami tej wspólnej polityki;

Czwartek, 25 lutego 2010 r.

Zagadnienia szczegółowe

Ochrona zasobów a wiedza naukowa

37. uważa, że zawarte w WPRyb zobowiązania do odwrócenia gospodarczych i społecznych konsekwencji ograniczenia uprawnień do połowów oraz nasilenia się konkurencji międzynarodowej muszą być zgodne ze zrównoważonym funkcjonowaniem sektora w długiej perspektywie;

38. jest zdania, że w WPRyb należy przyjąć podejście ekosystemowe, które trzeba uwzględnić również we wszystkich dziedzinach prowadzonej działalności gospodarczej, które mają wpływ na środowisko morskie, kładąc nacisk na zintegrowane zarządzanie linią brzegową, gdzie znajdują się złożone ekosystemy oraz gdzie trzeba osiągnąć niezwykle delikatną równowagę ekologiczną między interesami środowiskowymi, gospodarczymi, społecznymi, rekreacyjnymi i kulturowymi; w związku z tym zwraca się do Komisji, aby reforma wspólnej polityki rybołówstwa uwzględniła środki podjęte w celu zwalczania zmian klimatu i zapewnienie odpowiednich źródeł finansowania w celu wdrożenia tychże środków;

39. uważa, że reforma WPRyb musi nadal spełniać zasadę ostrożności ustanowioną w Kodeksie odpowiedzialnego rybołówstwa i w porozumieniu nowojorskim tak, aby w żadnym wypadku nie zagrozić przeżyciu i/lub zrównoważonemu rozwojowi gatunków;

40. uważa, że lokalne społeczności rybackie powinny zawsze mieć dostęp do zasobów rybnych w pierwszej kolejności, choć prawa dostępu powinny być oparte na uaktualnionych kryteriach i nie powinny dłużej bazować wyłącznie na historycznych kryteriach połowowych, a także że należy stopniowo wprowadzać kryteria środowiskowe i społeczne, aby określić, kto będzie miał prawo do połowów, łącznie z selektywnością sprzętu połowowego oraz wynikającymi z tego przyłowami i odrzutami, z uwzględnieniem poziomu zaburzenia środowiska morskiego, udziału w gospodarce lokalnej, zużycia energii i emisji CO₂, jakości końcowego produktu, szans zatrudnienia oraz zgodności z postanowieniami WPRyb, oraz że to pierwszeństwo powinny uzyskać połowy konsumpcyjne; jest przekonany, że wykorzystanie takich kryteriów może doprowadzić do rozwoju dynamiki, która doprowadzi do polepszenia praktyk połowowych oraz do bardziej zrównoważonego rozwoju sektora rybołówstwa pod względem środowiskowym, społecznym i gospodarczym;

41. uważa, że wcześniej prawa historyczne podlegały ochronie dzięki zasadzie względnej stabilności oraz że wszelki nowy system zarządzania musi zachowywać dla wspólnot przybrzeżnych korzyści, które uzyskały one dzięki względnej stabilności;

42. uważa, że odrzuty ryb stanowią niezrównoważoną praktykę połowową, którą należy stopniowo zarzucić, i że należy tego dokonać poprzez stworzenie zarówno pozytywnych, jak i w razie potrzeby negatywnych bodźców dla rybaków, aby poprawić ich selektywność; jest zdania, że jeśli zachęty nie zmniejszą w odpowiednim czasie skali odrzutów, trzeba będzie wprowadzić zakaz ich dokonywania;

43. uważa, że wspomniane wyżej zrównoważone funkcjonowanie sektora w długiej perspektywie, przyjęcie podejścia ekosystemowego, zastosowanie zasady ostrożności i wybór odpowiednich narzędzi nastąpią jedynie w kontekście zdecentralizowanej polityki rybołówstwa, przy podejmowaniu decyzji w oparciu o to, co jest najważniejsze z punktu widzenia sytuacji w poszczególnych łowiskach i regionach morskich;

44. uważa, że należy zagwarantować skuteczną ochronę stref przybrzeżnych o wysokiej wrażliwości środowiskowej (tj. głównych miejsc rozrodu i tarlisk zasobów biologicznych);

45. wzywa Komisję, aby, wdrażając środki przyjęte w dziedzinie zwalczania zmian klimatu, oceniła konsekwencje, jakie mogą one przynieść rybołówstwu i środowisku morskemu;

46. uważa, że szczegółowe badanie floty powinny zostać zestawione z zasobami rybnymi, które można odławiać, aby zidentyfikować floty, które zachowują równowagę z zasobami oraz te, których zdolność połowową należy zredukować i o ile, zgodnie z wymogami rozporządzenia (WE) nr 2371/2002;

Czwartek, 25 lutego 2010 r.

47. podkreśla, że zgodnie z nowym rozporządzeniem w sprawie kontroli przyjętym w dniu 20 listopada 2009 r. (rozporządzenie Rady (WE) nr 1224/2009, art. 55 ust.1) państwa członkowskie „gwarantują, że odłowy rekreacyjne na ich terytorium i na wodach Wspólnoty są organizowane w sposób spójny z celami i postanowieniami wspólnej polityki rybołówstwa”;

48. wzywa Komisję do rozważenia społecznego oddziaływania oraz poważnych szkód dla łowisk spowodowanych przez drapieżniki polujące na ryby, takie jak przerośnięte populacje fok i kormoranów;

49. wskazuje na potrzebę większych inwestycji na szczeblu krajowym i europejskim w badania i wiedzę naukową w dziedzinie rybołówstwa w celu wspierania wspólnych organizacji badawczych, których kompetencje i doświadczenie zwiększyły się w ostatnich latach, oraz skuteczniejszego włączenia sektora rybołówstwa w dziedziny ujęte w ramowych programach badań; podkreśla, że badania i wiedzę na temat rybołówstwa należy koordynować na szczeblu europejskim; uważa, że kluczowe znaczenie ma zredukowanie niejasności w ocenie naukowej oraz gromadzenie i umieszczanie w ocenach właściwych danych społecznych i ekonomicznych; jest zdania, że powinno się dążyć do włączania do ocen informacji podawanych przez zainteresowane podmioty; podkreśla, że nowe podejście ekosystemowe będzie za sobą pociągać wielodyscyplinarne badania;

50. podkreśla, że badania naukowe z dziedziny rybołówstwa stanowią kluczowe narzędzie zarządzania rybołówstwem, niezbędne dla określenia czynników, które wpływają na rozwój zasobów połowowych, przeprowadzenia oceny ilościowej oraz opracowanie modeli umożliwiających prognozowanie tego rozwoju, oraz dla unowocześnienia sprzętu połowowego, statków oraz warunków pracy i bezpieczeństwa dla rybaków oraz zwiększenia ich wiedzy i doświadczenia;

51. zauważa, że badania naukowe powinny uwzględniać społeczne, ekologiczne i gospodarcze aspekty działalności połowowej; uważa za kluczową ocenę wpływu różnych systemów/instrumentów zarządzania rybołówstwem na zatrudnienie i dochody w środowiskach rybackich;

52. podkreśla konieczność zapewnienia odpowiednich warunków pracy, godnych praw i warunków wynagrodzenia dla personelu naukowego i technicznego zaangażowanego w badania naukowe z dziedziny rybołówstwa;

53. apeluje o coraz częstsze korzystanie z technologii informacyjnych związanych z sektorem, a także o komputeryzację systemów gromadzenia i przekazywania danych, zarówno do administracji regionalnych i krajowych, jak i do pracowników i organizacji producentów, w celu umożliwienia szerszego dostępu do informacji oraz zapewnienia ich przejrzystości;

54. uważa, że narzucenie obowiązku korzystania z nowych technologii na pokładzie statków rybackich (dla celów nadzoru i kontroli rybołówstwa) powinno przebiegać stopniowo i z zachowaniem okresu przejściowego tak, aby ułatwić dostosowanie się tego sektora;

55. przyznaje, że zarówno gatunki będące celem połowów, jak i gatunki niebędące ich celem, takie jak ryby, rekiny, żółwie, ptaki morskie i ssaki morskie, są istotami obdarzonymi czuciem, a zatem wzywa Komisję do przyznania środków na rozwój metod odłowu i uboju ograniczających niepotrzebne cierpienie tych stworzeń;

Rentowność i podniesienie prestiżu zawodu

56. przypomina, że reforma wspólnej polityki rybołówstwa powinna brać pod uwagę, że UE podjęła decyzję, iż eksploatacja zasobów rybnych powinna być zarządzana mając na uwadze cel maksymalnie podtrzymywalnego odłowu rozumianego raczej jako górna granica poziomu eksploatacji, a nie jako cel, ale podkreśla, że musi się to odbywać z zastosowaniem podejścia wielogatunkowego uwzględniającego stan wszystkich gatunków danego łowiska, unikając aktualnego podejścia stosującego MSY do poszczególnych zasobów; zaleca się wdrażanie tego celu w sposób ułatwiający przeprowadzenie działań, oparcie go na danych naukowych oraz zbadanie jego skutków społeczno-ekonomicznych;

Czwartek, 25 lutego 2010 r.

57. podkreśla, iż istotne jest ekonomiczne i polityczne wsparcie współpracy pomiędzy rybakami i naukowcami, tak aby działalność doradcza była w większym stopniu dostosowana do rzeczywistych warunków morskich oraz możliwe było szybsze wdrażanie;

58. podkreśla znaczenie sektora rybołówstwa dla sytuacji społeczno-gospodarczej, zatrudnienia oraz wspierania spójności gospodarczej i społecznej w regionach peryferyjnych; przypomina, że rozwój społeczno-gospodarczy regionów najbardziej oddalonych jest opóźniony ze względu na ich oddalenie, wyspiarskie położenie, niewielką powierzchnię, skomplikowaną rzeźbę terenu i ciężki klimat; uważa, że gospodarcza zależność od niektórych produktów, mianowicie produktów rybołówstwa, niewielki rynek i podwójny charakter tych regionów (są to regiony wspólnotowe, a jednocześnie obszary usytuowane w otoczeniu krajów rozwijających się) uzasadniają pozytywną dyskryminację w niektórych dziedzinach WPRyb, a szczególnie w zakresie pomocy na rzecz modernizacji i renowacji floty;

59. wzywa Komisję do uznania specyfiki regionów najbardziej oddalonych oraz oddalonych wspólnot wyspiarskich, których gospodarcze przetrwanie zależy niemal całkowicie od rybołówstwa, i różnic między nimi oraz do wspierania środków wspierających zorientowanych na biologicznie i społecznie zrównoważone rybołówstwo w tych regionach;

60. opowiada się za utrzymaniem programu POSEI rybołówstwo (system wyrównania dodatkowych kosztów poniesionych przy wprowadzaniu do obrotu niektórych produktów rybołówstwa z regionów najbardziej oddalonych), podobnie jak ma to miejsce w przypadku programu POSEI rolnictwo; w związku z tym uważa, że program ten powinien obowiązywać przez okres nieograniczony, ponieważ ultraperyferyjne położenie jest cechą stałą;

61. uważa, że należy utworzyć międzybranżowe grupy w sektorze rybołówstwa, skupiające właścicieli, pracowników, przetwórców, pośredników itp., ab promować dialog między poszczególnymi podmiotami sektora uczestniczącymi w całym procesie;

62. wzywa Komisję do opracowania szczególnych wspólnotowych programów wsparcia dla rybołówstwa przybrzeżnego na małą skalę i rybołówstwa łodziowego, tak aby pomóc tym flotom pokonać zwyczajowe trudności strukturalne, korzystając najlepiej jak to możliwe ze środków Europejskiego Funduszu Rybackiego, z których wiele kieruje się już jedynie do małych i średnich przedsiębiorstw, w szczególności pomagając im zyskać lepszy dostęp do rynków i poprawić konkurencyjność produktów;

63. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wspierania odpowiednich szkoleń dla rybaków w celu podnoszenia wartości ich kwalifikacji, zwiększenia prestiżu zawodu i przyciągnięcia większej liczby młodych ludzi umiejących się dostosować, zdolnych zaakceptować mobilność zawodową i przyjąć w sektorze bardziej przedsiębiorczą postawę, przy jednoczesnym włączeniu wszystkich tych elementów technicznych, naukowych i kulturowych, dzięki którym możliwa będzie zmiana powszechnego postrzegania rybołówstwa jako zajęcia marginalnego;

64. podkreśla, że kwalifikacje zawodowe są zasadniczym elementem podniesienia wydajności i poziomu zarobków; przypomina, że prace wymagające wysokich kwalifikacji zwykle wykonywane są w przedsiębiorstwach dysponujących zaawansowanymi technologiami, co wiąże się z wyższymi wynagrodzeniami, lepszą znajomością przepisów (a co za tym idzie lepszym przestrzeganiem prawa) oraz lepszym zrozumieniem zależności między rybołówstwem a ekosystemami i poszanowaniem tych zależności;

65. uważa, że wszystkim rybakom i poławiaczom skorupiaków należy niezależnie od płci zapewnić łatwiejszy dostęp do instrumentów finansowych Unii Europejskiej i taki sam status we wszystkich państwach członkowskich, tak aby zagwarantować im zabezpieczenie socjalne i ochronę w ramach systemów opieki socjalnej każdego państwa członkowskiego; wzywa do wdrożenia strategii wsparcia finansowego dla pracowników sektora rybołówstwa i połowu skorupiaków, którzy mogą być zmuszeni do ograniczenia działalności lub mogą utracić pracę ze względu na dostosowywanie zdolności połowowej do dostępności zasobów rybnych lub ze względu na plany odbudowy zasobów;

Czwartek, 25 lutego 2010 r.

66. wzywa państwa członkowskie, by w ramach krajowych postanowień prawa pracy realizowały umowy zbiorowe, którymi powinny zostać objęte floty europejskie w celu poprawy warunków i bezpieczeństwa pracy;

67. uważa, że konieczne jest zapewnienie większego udziału producentów w łańcuchu rynkowym produktów rybołówstwa i ograniczenie liczby pośredników w łańcuchu oraz ułatwienie większego udziału organizacji producentów i innych podmiotów w gospodarowaniu zasobami i wprowadzaniu na rynek produktów rybołówstwa, by podsektor połowowy stał się jak najbardziej rentowny oraz by zachęcić do bezpośredniej sprzedaży lub związanej z obrotem działalnością producenta, która może doprowadzić do skrócenia łańcucha sprzedaży, a także wspierać je;

68. wzywa Komisję do prac na rzecz lepszego przekazywania konsumentom informacji na temat pochodzenia i jakości produktów w tym sektorze i opracowania szczególnego programu oznakowania ekologicznego w celu poprawy wizerunku produktów rybołówstwa i wspierania zdrowia konsumentów, opierając ten program na ścisłym monitorowaniu i pełnej identyfikowalności począwszy od etapu pozyskiwania surowców aż do wprowadzania na rynek gotowych produktów, zarówno w odniesieniu do sprzedaży produktów świeżych, jak i przetworzonych pochodzących z połowów lub akwakultury;

69. przypomina o konieczności zapewnienia rygorystycznego wdrażania środków monitorowania i certyfikacji produktów rybołówstwa i akwakultury wprowadzanych na rynek Wspólnoty, co dotyczy również przywozu, w celu zapewnienia, że pochodzą one ze zrównoważonych połowów, a we właściwych przypadkach właściwego przetwórstwa; zwraca ponadto uwagę na potrzebę zagwarantowania identyfikowalności produktów wwożonych oraz ich zgodności z wymogami sanitarnymi, środowiskowymi i socjalnymi nakładanymi na produkty wspólnotowe; celem tych działań jest stworzenie na rynku Wspólnoty jednakowych warunków dla wszystkich podmiotów;

Modele zarządzania, decentralizacja, większa odpowiedzialność i nadzór

70. zauważa, że ponieważ rybołówstwo to działalność wykorzystująca samoodnawiające się zasoby, pierwszym i nadrzędnym zadaniem podmiotów zarządzających rybołówstwem jest bezpośredni lub pośredni nadzór nad całością nakładów połowowych w sposób pozwalający na osiągnięcie celu, jakim jest zapewnienie zaopatrzenia ludności w ryby przy jednoczesnym zapewnieniu trwałości zasobów;

71. uważa, że należy ustanowić ramy polityczne umożliwiające podejmowanie decyzji dotyczących sektora w perspektywie średnio- i długookresowej, stosując różne plany operacyjne dostosowane do specyfiki rybołówstwa i cech wyróżniających poszczególne floty i sektory przemysłu w Europie;

72. uważa, że o ile długoterminowe cele strategiczne można sformułować na szczeblu unijnym, rzeczywiste kompetencje w zakresie opracowywania i wdrażania poszczególnych planów operacyjnych powinno się przekazać państwom członkowskim i organom regionalnym, zaś instytucje europejskie powinny zapewniać osiągnięcie kluczowych celów;

73. uważa, że dla wszystkich typów połowów lub geograficznych regionów rybackich należy wymagać ustanowienia długoterminowych planów zarządzania; wzywa, żeby plany te miały ostrożnościowy charakter, opierały się na doradztwie naukowym, spełniały spójne kryteria zapewniające podejście ekosystemowe; jest zdania, że plany te należy regularnie monitorować, tak aby w razie potrzeby można było je dostosować do wszelkich nowych warunków;

74. uważa, że plany zarządzania i odbudowy powinno się symulacyjnie oceniać naukowo i poddawać rygorystycznym testom, żeby zapewnić wysokie prawdopodobieństwo, że plany te osiągną wyznaczone im cele mimo wielu czynników niepewności, które są niedołącznym elementem naszej wiedzy naukowej dotyczącej środowiska morskiego i cech zasobów rybnych;

75. wzywa Komisję, żeby przeanalizowała wszelkie alternatywne środki przeciw przełowieniu oraz możliwości zmodernizowania niektórych części floty bez zwiększania zdolności połowowej;

Czwartek, 25 lutego 2010 r.

76. uważa, że bardziej bezpośrednie zaangażowanie sektora rybołówstwa w określanie WPRyb oraz w zarządzanie nią może znacznie ograniczyć odrzuty; uważa, że należy w jak największym stopniu wspierać doświadczenia sprzyjające zarządzaniu ukierunkowanemu na wyniki; jest zdania, że będzie to wymagało przeglądu rozporządzenia w sprawie kontroli (rozporządzenie Rady (WE) nr 1224/2009), bez względu na to, że zostało ono przyjęte pod koniec 2009 r.;

77. utrzymuje, że w systemie zarządzania sektorem rybołówstwa trzeba porzucić tradycyjne podejście odgórne, kładąc nacisk na zasadę regionalizacji i pomocniczości (decentralizacja horyzontalna), co nie powinno jednak prowadzić do dyskryminacji ani szkodzić wspólnej realizacji polityki rybołówstwa, na ocenę zasady względnej stabilności i stwierdzenie, czy z wniosków z tej oceny wynika konieczność bardziej elastycznego stosowania tej zasady, oraz na udział pracowników sektora i innych podmiotów; w kontekście wielorakiej specyfiki floty wspólnotowej zdecydowanie odrzuca wszelkie próby przyjmowania uniwersalnego wspólnotowego modelu zarządzania rybołówstwem i wzywa do należytego uwzględnienia szczególnych cech różnych europejskich mórz; podkreśla jednak, iż nie można szkodzić równości szans producentów na rynku europejskim oraz harmonizacji warunków konkurencji;

78. wzywa Komisję, żeby prowadziła prace nad oddzielnym, jasno określonym, liberalnym, odbiurokratyzowanym i i uproszczonym modelem zarządzania przybrzeżnymi połowami na małą skalę, w którym instytucje europejskie będą wyznaczały priorytetowe cele do osiągnięcia przez państwa członkowskie zgodnie z ich własnymi strategiami;

79. dostrzega potencjał samodzielnego zarządzania i regionalizacji dla stworzenia kultury przestrzegania prawa;

80. uważa, że włączenie zainteresowanych podmiotów w opracowywanie politycznych strategii zarządzania rybołówstwem i zarządzanie tymi strategiami może doprowadzić do skuteczniejszych środków zarządzania, i dlatego jest zdania, że należy dostrzegać, wspierać i stymulować pozytywne innowacje przyjmowane na szczeblu indywidualnym, lokalnym lub na poziomie państw członkowskich;

81. uważa, że należy pogłębić debatę i badania na temat ewentualnej decentralizacji WPRyb przy udziale wszystkich zainteresowanych podmiotów na szczeblu instytucjonalnym i sektorowym;

82. wzywa Komisję, by starannie zbadała możliwość przyjęcia nowych mechanizmów zarządzania rybołówstwem, uzupełniających system całkowitego dopuszczalnego połowu i kwot, z wyjątkiem sytuacji, kiedy system ten funkcjonuje właściwie, gdyż rozwiązania takie ułatwią realizowanie polityki unikania odrzutów i umożliwią flocie bardziej elastyczne dostosowywanie się do bieżącej różnorodności i rozmieszczenia zasobów; wzywa Komisję, żeby zbadała, czy należy wprowadzić zmiany w zasadzie względnej stabilności, a w szczególności w jaki sposób można udzielić społecznościom przybrzeżnym w znacznym stopniu zależnym od rybołówstwa preferencji w odniesieniu do udziału w zasobach rybołówstwa, a jeżeli badanie wykaże, że należy wprowadzić zmiany, to jakie powinny one być;

83. uważa, że mechanizm zarządzania opierający się o nakłady połowowe pozwoliłyby skutecznie realizować politykę unikania odrzutów i uprościć obecne procedury administracyjne i kontrolne, które są zbyt skomplikowane i kosztowne zarówno dla sektora, jak i dla administracji państw członkowskich;

84. uważa, że nie należy mierzyć nakładów połowowych w sposób jednolity, bez względu na różnorodność flot i narzędzi połowowych; uważa, że w przypadku działań na rzecz kontrolowania nakładów połowowych należy brać pod uwagę poszczególne gatunki i narzędzia połowowe oraz przewidywany wpływ połowów na zasoby każdego gatunku;

85. jest zdania, że każda zmiana w modelu zarządzania winna łączyć się z przejściowym okresem zastosowania wyłącznie na terytorium poszczególnych państw członkowskich, tak aby uniknąć nagłych zmian i móc ocenić jej konsekwencje przed rozszerzeniem jej zastosowania na skalę wspólnotową;

86. jest także zdania, że wszelkie nowe modele zarządzania będą musiały opierać się na obecnym założeniu względnej stabilności; uznaje jednak za nieuniknione, że w przyszłości WPRyb będzie musiała uwzględnić mające zastosowanie w rzeczywistości kwoty połowowe, tym samym czyniąc system na tyle elastycznym, by nie blokować wydajności ekonomicznej i opłacalności inwestycji;

Czwartek, 25 lutego 2010 r.

87. uważa, że poszczególne środki zarządzania zasobami rybnymi będą tym lepiej zrozumiane, przyjęte i stosowane, o ile większy będzie udział zainteresowanych stron, o ile cele będą jaśniej sformułowane i większe wsparcie finansowe i społeczne udzielone zainteresowanym stronom; podkreśla konieczność stosowania mechanizmów przyznawania dotacji lub wyrównań rybakom dotkniętym społeczno-gospodarczymi skutkami wieloletnich planów odnawiania zasobów i zarządzania, a także środkami ochrony ekosystemów;

88. utrzymuje, że regionalne komitety doradcze, inne zainteresowane strony oraz oceny przeprowadzane przez Europejską Agencję Kontroli Rybołówstwa powinny odgrywać większą rolę zarówno w procesie reformy WPRyb, jak i po nim, oraz że organy te powinny dysponować logistycznymi i finansowymi możliwościami pełnego wykonywania swoich nowych obowiązków, co Parlament poparł we wcześniejszych rezolucjach np. we wspomnianej wyżej rezolucji z dnia 24 kwietnia 2009 r.;

89. opowiada się za wzmocnieniem w procesie decyzyjnym aspektów regionalnych, które bardziej niż dotychczas uwzględnią regionalne cechy szczególnie ekosystemów i warunki połowów związane ze środowiskiem, przy czym wymaga to trwałego wzmocnienia regionalnych organów doradczych;

90. podkreśla znacznie Europejskiej Agencji Kontroli Rybołówstwa w kontekście zreformowanej WPRyb oraz konieczność zapewnienia ujednoczonej i obiektywnej kontroli rybołówstwa oraz stosowania jednolitego i sprawiedliwego systemu przepisów i sankcji, dzięki czemu wzrośnie zaufanie armatorów i rybaków do podstawowej zasady równego traktowania;

91. zakłada, że w ramach polityki w zakresie kontroli nad WPRyb powinno się uwzględniać następujące elementy:

- bardziej bezpośrednią kontrolę ze strony Komisji Europejskiej przy najbardziej optymalnym wykorzystaniu możliwości, które otworzyły się dzięki stworzeniu Europejskiej Agencji Kontroli Rybołówstwa,
- uproszczenie prawodawstwa poprzez przyjęcie przepisów, które są najlepiej dostosowane do wyznaczonych celów,
- zastosowanie zasady, zgodnie z którą sprawca winien naprawić szkody wyrządzone innym podmiotom oraz
- oddolny proces decyzyjny, ułatwiający funkcjonowanie systemu kontrolnego;

92. apeluje o opracowanie polityki podnoszenia poczucia odpowiedzialności, zgodnie z którą państwa członkowskie, które nie wypełniają zobowiązań w zakresie kontroli i ochrony nie będą mogły korzystać z funduszy strukturalnych i innych form wsparcia Wspólnoty na mocy postanowień art. 95 nowego rozporządzenia w sprawie kontroli; uważa, że zasadnicze znaczenie ma elastyczne finansowanie ze środków unijnych i krajowych przeznaczonych na rybołówstwo jedynie działalności i środków, które opierają się na rybołówstwie trwałym pod względem ekologicznym, gospodarczym i społecznym;

93. stwierdza, że rybołówstwo NNN jest formą nieuczciwej konkurencji, która przynosi ogromne szkody wszystkim rybakom europejskim przestrzegającym legislacji wspólnotowej, krajowej i państw trzecich i prowadzącym działalność w odpowiedzialny sposób;

94. przypomina, że rybołówstwo NNN zakłóca sprawiedliwe funkcjonowanie rynku rybołówstwa i zagraża równowadze ekosystemów;

Czwartek, 25 lutego 2010 r.

95. zachęca UE do przyjęcia odpowiedzialności związanej z jej pozycją największego importera i największego rynku ryb na świecie oraz do objęcia pozycji lidera w przeciwdziałaniu globalnemu problemowi nielegalnych połowów, korzystając ze wszystkich nadarzających się okazji, aby walce z nielegalnymi, nieraportowanymi i nieuregulowanymi połowami nadać charakter priorytetowy w międzynarodowym kalendarzu prac, biorąc po uwagę poważne szkody dla środowiska powodowane przez rybołówstwo NNN (w tym osłabianie odporności ekosystemów morskich na wpływ zmian klimatu) oraz zagrożenie, jakie ten rodzaj połowów stanowi dla bezpieczeństwa żywnościowego;

Zarządzanie wspólnotowymi flotami rybackimi

96. podkreśla, że w ramach reformy WPRyB należy szukać rozwiązań gwarantujących stabilną i stałą równowagę między zasobami połowowymi a zdolnościami połowowymi floty;

97. przypomina o znaczeniu dostosowania zdolności połowowych floty do dostępnych zasobów; nalega jednak, by Komisja i państwa członkowskie oszacowały rzeczywistą nadmierną zdolność połowową, wskazując floty, które są nadmiernie rozbudowane w stosunku do swoich rzeczywistych możliwości połowowych;

98. 17 a. popiera odmienne traktowanie sekcji rybołówstwa dalekomorskiego i tych, których struktura i przedsiębiorczość upodabnia je do innych rodzajów działalności gospodarczej, oraz rybołówstwa na mniejszą skalę i bardziej przywiązanego do strefy przybrzeżnej i zaopatrywania konkretnych rynków, o mniejszej produkcji na jednostkę, odmiennej strukturze kosztów i zatrudnienia;

99. popiera opracowanie nowych definicji rybołówstwa na małą skalę, rybołówstwa przemysłowego i bardziej elastycznych kryteriów, na których te nowe definicje powinny się opierać, aby umożliwić lepsze odzwierciedlenie różnorodności występującej w rybołówstwie wspólnotowym; dlatego wzywa Komisję do przeprowadzenia szczegółowej i wyczerpującej analizy rozmiarów, charakterystyki i rozmieszczenia obecnej floty wspólnotowej, przy odpowiednim wyważeniu kryteriów służących do ich definiowania, w taki sposób, aby nie występowała dyskryminacja między podobnymi flotami lub między flotami różnych państw członkowskich, które dokonują połowów na tych samych wodach;

100. wzywa Komisję do jasnego zdefiniowania nadmiernej zdolności połowowej; konieczne jest ustalenie przyczyn nadmiernej zdolności połowowej, a w szczególności ekonomicznej siły napędowej zdolności połowowej, oraz zbadanie możliwych związków z polityką rynkową, pamiętając, że w niektórych przypadkach siły rynkowe mogą być kluczowym kryterium, jakie należy wziąć pod uwagę; uważa, że kryteria, według których definiuje się flotę wspólnotową, nie powinny ograniczać się do nazbyt uproszczonych parametrów liczbowych i umożliwić ustanowienie zbioru kryteriów wspólnych dla wszystkich regionów, co umożliwiłoby stworzenie jednolitego i elastycznego modelu, który sprawiedliwie odzwierciedlałby zróżnicowaną sytuację floty wspólnotowej;

101. uważa, że obecny EFR i przyszłe fundusze strukturalne przeznaczone dla sektora rybołówstwa powinny nadal promować renowację i modernizację floty, szczególnie drobnego rybołówstwa przybrzeżnego i nieprzemysłowego, ponieważ pomoc ta oparta jest na kryteriach bezpieczeństwa (zmniejszenie liczby wypadków przy pracy), higieny, komfortu i ochrony środowiska, oszczędności paliwa i na innych kryteriach, które nie obejmują zwiększenia zdolności połowowej floty;

102. uważa, że polityka wspierania floty rybackiej powinna uwzględniać kryteria oparte na zasługach, takie jak opracowanie dobrych, przyjaznych środowisku naturalnemu wzorców rybołówstwa, przestrzeganie zasad zgodności i stosowanie schematów organizacyjnych (stowarzyszenia producentów);

103. popiera utworzenie funduszu na rzecz złomowania, który skutecznie rozwiązałby w perspektywie krótkoterminowej problem nadmiernie rozbudowanej floty, przy wprowadzeniu przepisów, dzięki którym państwa członkowskie nie będą mogły blokować jego wykorzystania;

104. jest zdania, że w perspektywie długoterminowej flota połowowa powinna przejść na samofinansowanie i utrzymać konkurencyjność na wolnym rynku produktów rybołówstwa; podkreśla jednak, że stałoby się to możliwe jedynie w ramach WPRyB, której model zarządzania połowami zapewniłby rentowność przedsiębiorstw;

Czwartek, 25 lutego 2010 r.

Akwakultura i produkty przetwarzane

105. jest przekonany, że silny, trwały ekologicznie sektor akwakultury o wysokiej jakości ma zdolność do stymulowania wzrostu w sektorach powiązanych i wspierania rozwoju na obszarach przybrzeżnych i wiejskich, przynosząc również znaczne korzyści konsumentom w postaci ekologicznie produkowanej, dobrej jakościowo i zdrowej żywności;

106. uważa, że należy wzmocnić ochronę i podnieść konkurencyjność akwakultury wspólnotowej, zapewniając stałe istotne wsparcie badań i rozwoju technologii, poprawiając planowanie przestrzenne obszarów przybrzeżnych i zlewni pod kątem ich dostępności oraz włączając szczególne potrzeby akwakultury w politykę rynkową UE; dostrzega istotną rolę, jaką odgrywają organizacje producentów (OP) powołane w ramach wspólnej organizacji rynków (WOR), i wzywa Komisję, żeby w ramach tych uregulowań w szczególności rozwiązała specjalistyczne potrzeby i wymogi sektora akwakultury;

107. uważa, że trwały rozwój akwakultury wymaga ekologicznych urządzeń i metod produkcji, m.in. trwałych źródeł pożywienia, w celu uniknięcia problemów w rodzaju eutrofizacji wód oraz wspierania wzrostu jakości wytwarzanych produktów poprzez poprawę norm dotyczących zdrowia oraz ustanowienie wysokich norm dotyczących akwakultury organicznej i dobrostanu zwierząt, a także wysokiego poziomu ochrony konsumentów; podkreśla znaczenie zachęt do produkcji w sektorze akwakultury organicznej i podniesienie wydajności gospodarstw hodowli ryb;

108. uważa, że akwakultura stanowi integralną część WPR i odgrywa uzupełniającą rolę wobec podsektora połowów, szczególnie w odniesieniu do dostępności zaopatrzenia w żywność, zdolności zatrudnienia i zarybiania, w szczególności gatunków najbardziej eksploatowanych w naturalnym środowisku;

109. wzywa do wspierania inwestycji w nowe technologie hodowli ryb, w tym systemy intensywne umożliwiające recykling wody, hodowlę ryb słonowodnych w systemie off-shore oraz badania nad hodowlą nowych gatunków interesujących z gospodarczego punktu widzenia oraz nad paszą dla ryb wytwarzaną w sposób wywierający mniejszy wpływ na środowisko; dostrzega duży potencjał akwakultury przybrzeżnej i wzywa Komisję, żeby zbadała specyficzne mechanizmy mające na celu wsparcie rozwoju takiej hodowli ryb słonowodnych w systemie off-shore;

110. uważa, że konieczne jest wprowadzenie zasad ustanawiających dobrą praktykę rynkową (sprawdzanie jakości produktów, ochrona konsumentów, cła) i uczciwą konkurencję w odniesieniu do produktów rybołówstwa spoza UE, z wyjątkiem produktów, które podlegają uregulowaniom zawartym w umowach UE ze stronami trzecimi;

111. twierdzi, że w przypadku przerwania działalności floty w okresach ochrony biologicznej, umożliwiających odnowę zasobów rybnych, należy koniecznie uwzględnić przemysł konserwowy, ponieważ nie istnieją alternatywy dla zaopatrzenia w gatunki będące przedmiotem omawianych środków;

112. wzywa Komisję, by przedstawiła Radzie i Parlamentowi Europejskiemu wnioski zachęcające do poszukiwania nowych gatunków do akwakultury, dających wysoką jakość i wartość dodaną, oraz by wspierała w całej Wspólnocie badania i wymianę dobrych praktyk dotyczących takich gatunków i odpowiednich metod produkcji i wprowadzania na rynek w celu uspokojenia obaw o stan środowiska i zapewnienia lepszej konkurencyjności w stosunku do innych rodzajów innowacyjnej żywności;

113. podkreśla wagę zapewnienia finansowania przedsiębiorstwom akwakultury bez względu na ich wielkość, przy czym głównym kryterium jest ich wkład w społeczny i ekonomiczny rozwój warunków życia społeczności przybrzeżnych;

Czwartek, 25 lutego 2010 r.

Rynki i wprowadzanie ryb do obrotu

114. zgadza się z krytycznymi głosami przedstawicieli sektora, według których reforma wspólnej organizacji rynków w sektorze produktów rybołówstwa i akwakultury jest powiązana z procesem reformy WPRyb – przeciwnie do tego, co nastąpiło w przypadku polityki kontroli w sektorze rybołówstwa – co dla producentów wspólnotowych prawdopodobnie oznacza konieczność czekania do 2013 r. na nowe ramy umożliwiające poprawę rentowności ich działalności; ma nadzieję, że Komisja niezwłocznie przedstawi komunikat w sprawie przyszłości obecnej wspólnej organizacji rynków;

115. uważa za konieczne niezwłoczne przeprowadzenie dalekosiężnego przeglądu WOR produktów rybołówstwa w celu zwiększenia jej udziału w zagwarantowaniu dochodów w sektorze, zapewnieniu stabilności rynku, lepszym wprowadzaniu do obrotu produktów rybołówstwa i zwiększeniu wytwarzanej wartości dodanej;

116. podkreśla konieczność utworzenia mechanizmów mających na celu wspieranie koncentracji podaży, mianowicie tworząc organizacje producentów i pobudzając ich działalność;

117. zwraca się ponadto o przygotowanie badania zawierającego szczegółową analizę ogólnej sytuacji związanej z koncentracją popytu na rynku produktów rybołówstwa, tak aby sprawdzić, czy istnieją strategie rynkowe mogące naruszać zasady konkurencji i powodować spadek cen większości gatunków;

118. uważa, że należy utworzyć mechanizmy interwencji rynkowej, w szczególności na łowiskach, gdzie model zarządzania jest oparty na zasadzie zbywalnych praw połowowych, aby zapobiec zbytnej koncentracji tych praw w rękach ograniczonej liczby podmiotów (klauzule ochronne), ponieważ taka sytuacja, gdyby zaistniała w jednym z państw członkowskich, zagrażałaby rentowności floty tego państwa działającej na małą skalę, a gdyby zaistniała w wielu państwach członkowskich, zagrażałaby trwałości sektora w niektórych państwach;

119. zwraca się ponadto, by w przyszłych planach odnowy i zarządzania Komisja przeanalizowała konsekwencje obniżenia zdolności połowowej na rynku europejskim oraz wpływ związanego z tym importu produktów zastępczych z państw trzecich, który ma zrekompensować niedobory rynkowe;

120. podkreśla, że konieczne jest zapewnienie spójności wspólnej polityki handlowej z celami, do których osiągnięcia dąży się w ramach WPRyb, tak aby nie dopuścić do sytuacji, w której nowe zezwolenia UE na poziomie ochrony zewnętrznej (wielostronne, regionalne lub dwustronne), taryfowe lub pozataryfowe, które dotyczą produktów rybołówstwa i akwakultury, zniweczą wysiłki podjęte w celu zagwarantowania rynków zbytu dla produkcji wspólnotowej po cenach wystarczająco opłacalnych lub też zaszkożą tym wysiłkom;

121. uważa, że należy podjąć wszelkie możliwe środki celem uniknięcia zwiększenia już i tak bardzo znacznej zależności UE od przywozu z państw trzecich mającego na celu zaopatrzenie w produkty rybołówstwa i akwakultury;

122. uważa, że UE powinna zapewnić zewnętrzną promocję wspólnotowych produktów rybołówstwa, takich jak konserwy i produkty akwakultury, mianowicie promując certyfikację i finansując reklamę tych produktów na targach i konkursach międzynarodowych;

Stosunki zewnętrzne

123. uważa, że cele przewodnie działań zewnętrznych prowadzonych w ramach WPRyb powinny obejmować ochronę interesów Wspólnoty w dziedzinie rybołówstwa w zgodzie z polityką zewnętrzną UE;

Czwartek, 25 lutego 2010 r.

124. uważa, że Wspólnota powinna być bardziej obecna w regionalnych organizacjach zarządzania rybołówstwem, w FAO, ONZ i innych organizacjach międzynarodowych, by propagować odpowiednie gospodarowanie łowiskami międzynarodowymi, zwalczać nielegalne połowy oraz zapewniać większą ochronę ekosystemów morskich w celu zabezpieczenia na przyszłość zrównoważonego charakteru działalności połowowej;

125. uważa, że należy opracować systemy promocji produktów rybołówstwa pochodzących z ekologicznych i sprawiedliwych społecznie zasobów w UE i poza nią;

126. wzywa UE, żeby – zgodnie z Konwencją Narodów Zjednoczonych o prawie morza – zgadzała się na dostęp do zasobów rybnych na wodach kraju trzeciego tylko wówczas, gdy wykazano naukowo, że istnieje tam nadwyżka zasobów, której nie zdołają wyłowić rybacy danego kraju trzeciego oraz że poziom nadwyżki zasobów może odbywać się w sposób trwały, przy zastosowaniu co najmniej tych samych standardów, które obowiązują w UE (selektywność sprzętu itp.);

127. uważa, że należy ogólnie oceniać zawieranie nowych umów połowowych z krajami trzecimi na podstawie kryteriów ustanowionych przez Parlament Europejski; uważa, że kryteria te powinny mieć na celu osiągnięcie równowagi między interesami gospodarczymi a wspieraniem zrównoważonych połowów, umacnianie zdolności partnerów UE do utrzymywania zrównoważonego charakteru połowów w swoich wodach i przyczynianie się tym samym do poprawy zarządzania rybołówstwem poza UE, wspieranie zatrudnienia w sektorze rybołówstwa oraz utrzymanie wiarygodności Unii Europejskiej jako obrońcy praw człowieka na świecie;;

128. ponadto wzywa do wyraźnego rozróżnienia – w odniesieniu do ustaleń dotyczących kompensacji finansowej przewidzianej w umowach o partnerstwie – między wymiarem handlowym a współpracą na rzecz rozwoju w dziedzinie rybołówstwa z krajami trzecimi z myślą o większej przejrzystości budżetowej;

129. jest zdania, że umowy o partnerstwie powinny przyczynić się do tworzenia miejsc pracy w krajach trzecich, zmniejszyć poziom ubóstwa, rozwinąć struktury wsparcia dla sektora (porty rybackie, infrastrukturę służącą do magazynowania i przetwarzania ryb itp.), a tym samym zmniejszyć liczbę imigrantów przybywających do UE;

130. uważa, że rekompensaty finansowe przyznawane na mocy umów w sprawie połowów zawieranych z krajami trzecimi powinny służyć promocji i rozwojowi sektora rybołówstwa w tych krajach za pomocą środków finansowych przeznaczonych obowiązkowo na tworzenie infrastruktury (porty rybackie, magazyny, zakłady przetwórstwa ryb itp.), bądź też dostarczając środków operacyjnych (statki, narzędzia połowowe itp.) umożliwiających prowadzenie odpowiedzialnej i zrównoważonej działalności rybackiej;

131. wyraża przekonanie, że umowy stowarzyszeniowe w dziedzinie rybołówstwa powinny się negocjować w oparciu o ugruntowane przesłanki naukowe, a także zakłada, że by osiągnąć inne konieczne postępy należy uwzględnić w procesie negocjacyjnym wszelkie środki techniczne i znacząco poprawić mechanizmy wdrażania przepisów umowy;

132. wzywa do konsultacji z przedstawicielami przedmiotowego sektora podczas negocjacji oraz do zaangażowania regionalnych komitetów doradczych w charakterze obserwatora w prace wspólnych komisji przewidzianych w umowach dalekomorskich;

133. jest zdania, że ze względu na coraz bardziej skomplikowaną sytuację, konieczność bardziej skutecznego realizowania umów oraz coraz większą liczbę zadań związanych z odpowiednim udziałem w regionalnych organizacjach ds. rybołówstwa, należy zwiększyć zasoby ludzkie i materialne, którymi dysponuje DG MARE; należy także zbadać możliwość decentralizacji i przekazania zarządzania państwom członkowskim;

Czwartek, 25 lutego 2010 r.

Zintegrowana polityka morska

134. uważa, że WPRyb wymaga kompleksowego podejścia do gospodarowania zasobami rybnymi i musi być skoordynowana z polityką ochrony środowiska, polityką na rzecz rozwoju i ze zintegrowaną polityką morską;

135. za dobrą decyzję uznaje objęcie priorytetem przez Komisję Europejską zintegrowanej polityki morskiej oraz podkreśla, że nowe podejście oparte na ekosystemach bezpośrednio i w trybie pilnym połączy WPRyb z wyżej wymienioną zintegrowaną polityką morską;

136. uważa, że działalność rybacką należy ująć w odpowiednie ramy i rozplanować w szerszym kontekście działalności morskiej, takiej jak transport morski, turystyka morska, nadbrzeżne elektrownie wiatrowe, akwakultura, i włączyć do grup działalności morskiej;

137. zauważa, że rybołówstwo jest jednym z sektorów gospodarki o największym wpływie na ekosystemy, jako że z nich właśnie pozyskuje większość swoich produktów, oraz że na sektor rybołówstwa w największym stopniu wpływa inna działalność prowadzona w ramach ekosystemów, np. turystyka, transport morski czy urbanizacja terenów brzegowych;

138. jest przekonany, że rzeczywiste włączenie WPRyb do zintegrowanej polityki morskiej wymaga woli politycznej, a krajowe, regionalne i lokalne podmioty rybackie są gotowe przyjąć na siebie zobowiązania w tym zakresie; podkreśla, że biorąc pod uwagę cele WPRyb, a także konieczność zapewnienia odpowiedniego powiązania między poszczególnymi strategiami politycznymi mającymi wpływ na środowisko morskie, nie należy podporządkowywać WPRyb innym strategiom politycznym opracowanym w międzyczasie; uważa wręcz przeciwnie, że te ostatnie strategie polityczne powinny uwzględniać cele polityki rybołówstwa i chronić je;

139. podkreśla konieczność przeznaczenia odpowiednich środków finansowych na ZEPM oraz zasadę, zgodnie z którą nowe priorytety powinny odpowiadać nowym środkom finansowym; sprzeciwia się finansowaniu ZEPM ze środków EFR;

140. uważa, że należy systematycznie wdrażać odpowiednie i rygorystyczne europejskie morskie planowanie przestrzenne sprzyjające ustanowieniu stref biogeograficznych w celu ochrony najwrażliwszych ekosystemów morskich; przypomina w związku z tym, że rybołówstwo łodziowe, akwakultura morska i połów skorupiaków prowadzone są głównie w ekosystemach najbardziej narażonych poprzez swoje przybrzeżne położenie, co jeszcze bardziej wzmacnia i zacieśnia wzajemną zależność;

141. zauważa, że w zielonej księdze Komisja stwierdza, że system 12 mil morskich generalnie się sprawdził, a zatem jednym z nielicznych obszarów, co do którego WPRyb odniosła względny sukces, jest obszar pozostający pod kontrolą państw członkowskich; domaga się w związku z tym, aby nadać tej zasadzie stały charakter;

*

* *

142. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Komitetowi Regionów i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu, Komitetowi Doradczemu ds. Rybołówstwa i Akwakultury, regionalnym komitetom doradczym, Komitetowi Naukowo-Technicznemu i Ekonomicznemu, Komitetowi ds. Sektorowego Dialogu Społecznego w Rybołówstwie Morskim oraz rządowi i parlamentom państw członkowskich.